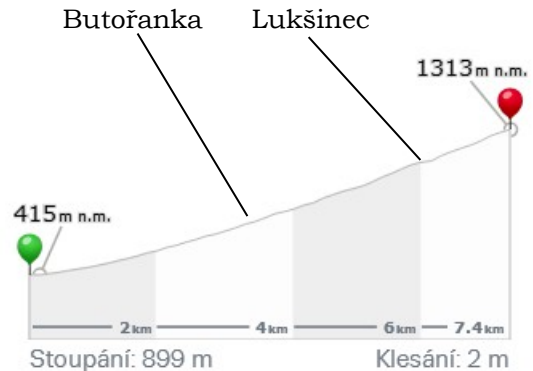

OSTRAVICE – LYSÁ HORA (červená)

Ostravice, ŽST	418m	0 km
Butořanka	730m	4,0 km
Lukšinec	953m	5,5 km
Lysá hora	1323m	8,5 km

START

obec Ostravice

BUS zastávka Ostravice, aut. st.

ŽST zastávka Ostravice

CÍL

vrchol Lysé hory

Tyto údaje od Mapy.cz mohou být nepřesné.

TURISTICKÉ INFORMACE

Ostravice je známé turistické centrum ležící na stejnojmenné řece mezi Smrkem a Lysou horou. Založena byla kolem hamrů při menších nalezištích železné rudy ve 2.pol. 16.stol. První zmínka o ní pochází z roku 1581, kdy patřila pod Hukvaldské panství. Do roku 1928 byla rozdělena řekou na moravskou a slezskou část, přehnal se přes ni rozmach dřevařství, avšak do dnešních dnů se z této éry dochovala pouze arcibiskupská pila u konečné zastávky vlaku. Po zaniklých pilách zůstal jen upravený náhon a pár kamenů. Významným památkem je zde Bezručův srub, kde své stáří prožil básník Petr Bezruč a podnikal odtud své „výplazy“ na Lysou horu. Dále jsou to dva kostely, evangelický z roku 1874 při cestě na Lysou horu a katolický kostel Nejsvětější Trojice z roku 1789 při hlavní silnici. Proti proudu řeky s Přírodní památkou Koryto Ostravice (prahy a peřeje) dále naleznete údolní přehradu Šance (1969) – zdroj pitné vody pro Ostravsko.

Trasa začíná kousek od železniční zastávky v centru obce, u ukazatele **Ostravice, ŽST (418m)**. Zajímavostí tohoto místa je sousední areál pily, která byla postavena na místě vodní pily z roku 1858, přestavěné kolem roku 1895 olomouckým arcibiskupem Theodorem Khonem na pilu parní. Pila měla za úkol zpracovávat dřevo především pro provoz arcibiskupských železáren ve Frýdlantě n.O. Dřevo se až do postavení železnice v roce 1910 splavovalo po řece. Výroba však postupně přestala potřebám železáren stačit a pila roku 1907 vyhořela. Většina budov pochází z roku 1909, kdy pila patřila k nejmodernějším dřevařským podnikům na Moravě.

Červená turistická značka se pár metrů vrací a odbočuje podél plotu pily doprava, kde řeku Ostravici překlene most. Není nijak zvláštním aktem přejít most, avšak z historického hlediska to ne vždy bylo bezproblémové. Tato řeka totiž po celé své délce tvořila až do 1.12. 1928 střeženou moravsko-slezskou zemskou hranici. Poté bylo České Slezsko kvůli své malé velikosti a omezení vlivu zdejší německé menšiny spojeno s Moravou. Čistě moravská obec Ostravice se původně rozkládala po svém břehu až k obci Bílá a část za řekou zvaná Hamrovice patřovala ke slezským Starým Hamrům. K restrukturalizaci katastrů do dnešní podoby došlo 1.7. 1951. Mimochodem, od pily se naskýtá první pěkný pohled na horu Smrk (1276m).

Středně až relativně těžce stoupáte po silnici do úbočí Smrčiny (810m), míjíte poutače na hotely a přecházíte poměrně nenápadnou odbočku ke **kostelu Českobratrské církve evangelické**. Ten byl vystavěn v letech 1873-1874 a vysvěcen 24.7. 1874. Jeho jednoduchá obdélná stavba s polygonálně ukončeným ustoupeným presbyteriem má na severu přistavěnu sakristii. Průčelí kostela dominuje nevystupující štíhlá zvonice věž zakončená jehlanovou střechou. U vstupu naleznete portál se dvěma polosloupy zakončenými korintskými hlavicemi, pilastry bočních fasád jsou ukončeny zajímavými štukovými dekory ve stylu „oko Boží.“

Posléze míjíte velkou odbočku k hotelu Sepetná, podél níž se vine hranice CHKO Beskydy. O kousek výš čtete v rohu záchytného parkoviště 1,5km od Ostravice oranžový cyklo/ski ukazatel Transformátor (550m). Poblíž parkoviště stojí první info panel **Naučné stezky Lysá hora** pojednávající o počátcích turistiky na Lysé hoře. Píše se tu o pravidlech bezpečného pohybu na horách a o soupeření mezi německým a českým turistickým spolkem. Co je však zajímavé, také o prvních výstupech. Podle dobových pramenů se zájem o turistiku v

Beskydech objevil až ve 2.pol. 19.stol. a v počátcích ji pěstovali „obzvláště studenti a jiní inteligenti,“ tedy úředníci, učitelé, podnikatelé apod. Šlo hlavně o letní turistiku. Ještě v roce 1880 o zimním výstupu na Lysou ostravské noviny mluvily jako „o jistě ne každodenní záležitosti.“ Vůbec první záznam o lyžařském výstupu je až z roku 1902. Ten provedli profesor Hajo Tjarks Oltmanns a učitel Konrad Ohnhäuser. Jedním z prvních propagátorů turistiky na Lysé hoře byl Johann Hadaszczok, předseda německého turistického spolku. Když se v roce 1895 snažil ve svých 32 letech vzbudit zájem o výstupy na Lysou a 36x za sebou vyběhl na její vrchol, zemřel na následky přepětí sil. Mimochodem, už ve 20.letech 20.stol. bylo možné jít na Lysou osmi turistickými stezkami. V té době prý ještě stále němečtí turisté tvořili 90% návštěvníků.

Za sebou máte polovinu výstupu na Butořanku. Asfaltka stále stoupá a stáčí se nyní po vrstevnici Tribulky (691m), kde výrazným obloukem přechází potůček Peklisko, pramenící pod Lukšincem. Pomyslete jen, že ještě v roce 1900 někde tady končila lesní cesta a až k osadě Butořanka vedla stezka korytem Sepetného potoka. Ten zurčí v hlubokém zářezu vpravo pod úzkou, nyní středně stoupající cestou, v dále nad vysokými smrky vyčuhuje malá část rozsochy Kobylanka a vy lesem po dalších cca 2km přicházíte k upravenému prameni s lavičkou. Od pramene se už jde po přírodním udusaném povrchu.

Stoupání se nyní stává prudším, ale jen na pár desítek metrů, než úplně dojdete k rozcestníku **Butořanka (730m)**. V zatáčce se tu k červené značce z Ostravice (3km; v Ostravici byly napsány 4km, ale ve skutečnosti je to spíš 3,5km) na Lukšinec (1,5km) napojuje modrá značka z Mazáku (3,5km). Poté, co byl přežnačen oblíbený úsek trasy skrz horskou osadu Butořanka, vede nyní červená značka po široké vyježděné stezce spodkem lučinaté osady a míjíce o pár metrů skrytou skálu Horní Mazák počíná stoupat proti svahu jakoby směrem k vrcholu s vysílačem, který je odtud skvěle vidět. Před očima vám vyrůstá rozsocha Kobylanka (1054m) zakončená vpravo výrazným vrchem Čupel (943m), po jejichž úbočích se vedle sebe rozkládají PR Mazácký Grúník a NPR Mazák. Hřebenová partie Kobylanky zaniká v sevřeném klínu pod vrcholem (1323m). Blíž k vám pak vybíhá smrky porostlá rozsocha Lukšinec, na jejímž úbočí tu stojí několik chatek. Pokud byste vyšli ze stezky pár metrů výš na původní trasu, zahlédnete navíc výběžek Ostré hory (783m) s několika domky v jejím temeni, za údolím řeky Čeladenky hřeben Ondřejníka (964m) s výše položenou obcí Pstruží a ještě víc vlevo, opět v prostorách masivu Lysé hory, dřevěnici při okraji lesa hory Smrčina (810m), podél níž jste právě vyšli. Zajímavostí Smrčiny jsou také mezi stromy patrné skály Liščí díry I. Liščí díry I.-III. jsou tři separované útvary, vzdálené od sebe cca 100-200m. Protože ale nejsou příliš známé, skálolezci na ně moc nechodí, ačkoliv samy o sobě státem chráněné nejsou. Nad Smrčinu dále mocně vystupují Smrk (1276m) s předvrcholem Malý Smrk (1174m), Kněhyně (1257m) a oblá Velká Stolová (1046m).

Uprostřed Butořanky stojí tabule NS Lysá hora pojednávající o přepravě dřeva z hor. Cituji: „Přes rok dělníci káceli stromy a řezali je na polena. V zimě svázeli dřevo na saních k Ostravici a jejím přítokům. Když na jaře nastala obleva, začalo plavení dřeva do měst k továrnám. Ostravice s mnoha zákrutami neumožňovala dopravovat dlouhé kmeny, ale jen polena. Protože však byl velký zájem právě o palivové dříví na výrobu dřevěného uhlí pro hutě, nevalilo to. Dlouhé kmeny se tehdy z hor vozily málo, jejich doprava na povozech byla drahá. Situace s dopravou se změnila až po dostavbě železnice z Frýdlantu na Bílou v roce 1910. Po železnici se daly dobře dopravovat také dlouhé kmeny. Zprovoznění železnice znamenalo konec těžké a nebezpečné práce při plavení.“

Těžké a nebezpečné bývá mnohdy v zimě i zdolání úseku mezi Butořankou a Lukšincem. Děti se tu totiž rády klouzají a ostatní návštěvníci pak s těžší hledají místo, kam bezpečně položit nohu. Zpevněná cesta obkružuje chaty a posléze odbočuje vpravo na bývalou lesní svážnici. Díky silným větrům z minulých let tu vznikly polomy, které lákají k zastavení a kochání se úchvatnou scénérií široké brázdy mezi masivem Ondřejníka (964m) a mohutnými vrcholy Smrku a Radhošského hřbetu. Obzor hradí Veřovické vrchy (917m). Z určitého úhlu se můžete podívat také na Butořanku, Smrčinu (810m) nebo Čupel (943m). Nad Butořankou vstoupíte znova na vrstevnicovou cestu, po chvíli z ní však můžete přestoupit doprava na odbočku jdoucí šikmo do svahu k odpočívadlu na Lukšinci. Skutečná značená cesta ovšem vede paralelně nalevo od ní. Vzdálenostně vyjdou obě stezky víceméně nastejno a obě se dostávají středním stoupáním k ukazateli **Lukšinec (953m)**. Odtud odchází zelená značka 6,5km do Nové Dědiny a žlutá 4km do Malenovic.

Na Lukšinci, na relativně širokém plácku uprostřed lesa, stojí dřevěný přístřešek s posezením, v němž obvykle odpočívá chumel lidí. Nachází se zde též tabule NS s informací o někdejší rozsahu odlesnění hory vlivem valašské kolonizace. Prý je možné ještě v turistických průvodcích z 30.let 20.stol. číst: „u rozcestí turistických cest jest rozsáhlý palouk Salaš zvaný.“ Podhůří bylo osídleno již ve středověku, ale osídlení beskydských kopců se započalo asi až v 16.stol. Roku 1636 žilo v horách frýdeckého panství 42 Valachů, kteří tu pásli skoro 4800 kusů ovcí a koz. Za pastvu vybírala vrchnost nájem, proto dlouhou dobu mýcení lesa podporovala. V 18.stol. však prý s rozvojem průmyslu cena dřeva stoupla a Valaši se stali nepohodlnými. Úřady je všelijak omezovaly, aby mohly pastviny zalesnit, takže horalé odcházeli do měst a salašnictví postupně zaniklo. Dnes tedy Lukšinec získává opět svou nejpůvodnější podobu.

Široká kamenitá hřebenovka vedoucí 3km k vrcholu Lysé hory připomíná dálnici a je i stejně frekventovaná. V každé roční době zdolávají proudy turistů náročně stoupající pěšinu, často aniž by se ohlédlí směrem ke vzdáleným Jeseníkům. Jejich nejvyšší hora (zároveň též nejvyšší vrchol Moravy a Slezska), Praděd (1491m), za dobrého počasí vystupuje nad mraky a dá se odtud vyfotit.

Během chvíle chodník počne obtáčet prudký svah, na němž rostou vysoké smrky s holými rovnými kmeny a jen několika zelenými patry na vršku. Nahoře se rozvětňuje několik lesních stezek či spíše vyšlapaných zkratk. Následující úsek byl totiž koncem roku 2009 přeznačen z důvodu odklonění turistického ruchu od okraje NPR Mazák. Tudíž zde musíte odbočit doleva na středně stoupající stezku směřující do Malenovického kotle. Tady stojí další z tabulí NS Lysá hora, pojednávající o ochraně zdejšího lesa. Výhledy z Malenovického kotle jsou krásné. Shlížíte k západu do údolí Malenovic, Frýdlantu n.O., na široké okolí Frýdku-Místku, na Ondřejník a při dobrém počasí až na Ostravsko a do Jeseníků. Zakrátko se ovšem směr stezky lomí zpátky k hřebeni. Z hloubi kotle uvidíte vrchol skoro zblízka, zdánlivě coby kamenem dohodil. Mírné stoupání nicméně vrací širokou stezku na hlavní hřeben, kde se prvně potkáte s novým štětovaným chodníkem. Ten se tu začal budovat koncem roku 2013 za značného odporu ze strany horalů, neboť přírodní kamenitý terén mění v něco zbytečně pohodlného, příliš umělého, zkrátka v něco, co do Beskyd prostě nepatří. Štětování je relativně levný způsob dláždění pomocí kamenů skládaných na výšku, který se uchytil při zpevňování horských chodníků např. v Krkonoších. Správa CHKO Beskydy od roku 2000 prováděla dílčí opravy turistických stezek a nyní se rozhodla obnovit a rozšířit pozůstatky štětovaných chodníků z počátku 20.stol., aby prý turisté neměli důvod nepohodlné úseky obcházet po okrajích nebo zkratkami, což rozšiřovalo chodníky a zhoršovalo erozi svahů. Projekt štětování se ale nesetkal s pozitivním ohlasem. Navzdory tomu, co odborníci prezentují v médiích, se po ostrých hranách kamení chodí špatně, trekové hole se vklíní do mezer a v zimě se celý chodník mění v nebezpečnou ledovou skluzavku, takže ho turisté stejně obcházejí a vůbec nic se tím nevyřešilo.

Náročně stoupající úsek trasy lemují nízké stromky prorostlé trávou, mezi nimiž do výše ční jen suché pahýly odumřelých stromů. Ty zde slouží jako mechanická ochrana (větrolam) níže položených porostů před silnými větry a v zimě částečně zamezují poškození mladých stromků, hoblovaných větrem hnanými krystalky ledu. Nedá se nic dělat, holt přicházíte do lokality právem nazývané Velké větry.

Velké větry jsou cca 1km dlouhým hřbetem pod vrcholkem Lysé hory, kde šlapete po širokém kamenitém koridoru s relativně nenáročným sklonem a vcelku slušnými výhledy do níže položeného okolí. Lidský had se plazí směrem k východu, tam, kde se nachází závěrečné ostré stoupání po řídce zalesněném svahu. Napravo padají smrky porostlé svahy rozsochy Kobylanka (1054m) přes výrazný Čupel (943m) do hlubokého údolí řeky Ostravice. Pozorovat tu lze část vodní nádrže Šance, na jejímž opačném břehu bezprostředně vyrůstá do výšky 1276m druhá nejvyšší hora Beskyd, Smrk, s olýsalým předvrcholem Malý Smrk (1174m), za ní v zákrutu třetí nejvyšší hora, Kněhyně (1256m) a úplně na konci hřbetu Radhošť (1129m) s televizním vysílačem a dřevěnou kaplí na vršku. V údolí se rozkládají obce Ostravice, Čeladná, Kunčice p.O. a těsně pod Veřovickými vrchy (917m), v závěru údolí, také Trojanovice s Frenštátem p.R. Za zády se po úpatí Ondřejníka (964m) roztahuje Frýdlant n.O. a pod rozsochou Lukšinec, s lysými plochami v lokalitách Hutě, U Zbujá a Za Ostrou, vesnička Malenovice. Víc k severu se rozprostírá hustě osídlená Ostravská pánev s Frýdkem-Místkem či Vyšními Lhotami, jimž do zátylku vystupuje hora Prašivá (843m). Ta je patrná přes hřbet rozsochy Malchor (1219m) s mohylou Ivančena v sedle Kykulky (996m), který panorama uzavírá.

Na Velkých větrech naleznete dřevěné ohrady, jež v zimě působí jako „sněholamy“ a chrání malé stromky v nich proti škodlivému vlivu unášeného sněhu. Podle zdejší info tabule je právě horský smrkový porost to nejvzácnější, co zde najdete, neboť má díky klimatickým podmínkám pár unik – řídkost a zakrslost.

Pěšina míří do NPR Mazák, zužuje se, stočí se doleva a stoupá po štětovaném chodníku skoro jako po schodišti. Chybí zde zábradlí, proto cestu v zimě křížují lyžaři i snowboardisti, čímž riskují nejen vlastní život, ale také zdraví pěších turistů, kterým se mohou nešťastně připlést do cesty. Lidé tudy nejen stoupají, ale i scházejí či sbíhají, což vytváří další problém ve smyslu vyhnout se. Lehce se pak stane, že při pádu narazíte hlavou do stromu a už vám nebude pomoci. Proto buďte v těchto místech zvláště opatrní!

Kousek pod Hellerovou zatačkou se u neoznačeného rozcestníku sbíhají 3 turistické značky – červená z Lukšince (2,7km) a žlutomodrá z Malchoru (0,7km). Kamenitou stezku prorůstají trsy trav a na větších balvanech v břehu jsou přichyceny kovové pamětní desky obětem Lysé hory. Právě zde, v zatačce pojmenované podle jedné z obětí, Břetislava Hellera, byl dne 17.11. 2006 pracovníky zdejší meteorologické stanice instalován 4m vysoký dřevěný kříž na památku všech, kteří na nejvyšším vrchu Beskyd zahynuli. Příběhům některých z nich byl věnován celý jeden panel NS. Člověk by nevěřil, jak málo často chybělo k záchraně, a to nešlo jen o lidi netréované! Mezi oběťmi je 29-letý P. Carbol, který zahynul ve sněhové bouři roku 1980, podobně jako kuchařka z chaty na Lysé, která nahoru nesla drůbež a pár metrů od cíle zmrzla, anebo vzpomeňme případ z listopadu 2006, kdy se pravidelný návštěvník R. Boruta z Malenovic zřítíl při návratu domů po tmě ze srázu.

Zanedlouho již stanete na vrcholku Lysé hory. Na relativně malém prostranství se nachází 8 staveb, jimž dominuje 78m vysoký vysílač Českých radiokomunikací. Před jeho výstavbou byla na vrchol přivedena příjezdová komunikace z Papežova o délce 8,7km a položen přívodový vysokonapěťový kabel pro energetickou přípojku. Stavbu podle projektu pražského architekta Trnky realizoval stavební podnik VOKD Ostrava, dokončena byla začátkem 80.let minulého století. V sousedství vysílače stojí kamenná chata zvaná Kameňák a k ní se tiskne megalomanská turistická chata Maraton (majitelem obou objektů je firma AK 1324). Plac, na němž stojí, byl vždy významný. Němečtí turisté usilovali o mocenský vliv nad Lysou horou a v roce 1880 postavili na vrcholu za podpory ostravských průmyslníků na památku výstupu arcivévody Albrechta první

turistickou útulnu. Šlo o jednoduchou dřevěnou stavbu s prostornou světnicí, v níž stálo několik stolů a širokých lavic, které se k sobě na noc srazily, pokryly se žíněnkami a na těch se spalo. V roce 1893 prosadil Johann Hadaszczok stavbu nové chaty. Nová útulna byla německým turistickým spolkem Beskidenverein otevřena 21.6. 1895 a nazvána Erzherzog Albrecht Schützhaus. Chata již byla lépe vybavená, měla jak pokoje, tak společnou noclehárnu. Vysoké ceny umožňovaly pobyt však jen zámožné klientele. Nájemce chaty, Jaroslav Winkler, zde prováděl od roku 1897 meteorologická měření. Začátkem 20.stol. dochází z kapacitních důvodů k postupné přestavbě a vylepšení chaty, k níž byla v roce 1933 přistavěna dodnes stojící kamenná noclehárna známá pod názvem Kameňák. V roce 1948 byla německá chata znárodněna, přejmenována na Slezskou chatu, restaurační provoz byl ukončen a stala se pouze ubytovnou. Kameňák po skončení války připadl spojům. Slezská chata, přezdívaná také někdy Slezský hrad, vyhořela 28.12. 1972. Na jejím základě vyrostla ubytovna pro dělníky pracující na stavbě TV vysílače zvaná Bučina a ta se postupem času přetransformovala v bufet Lysá hora přezdívaný Plesnivka. Ten byl však v září 2011 stržen a na místě, kde dříve stávalo těchto několik německých chat, nyní povstala turistická megachata Maraton. Druhá chata s podobným osudem stojí přímo u červené turistické značky a nese název Bezručova chata. Přestože jde o chatu fungl novou (dostavěna v roce 2015), nutno dodat, že jde o repliku dřívější chaty stejného jména, kterou vybudovala Pobeskydská župa Klubu českých turistů jako první českou turistickou útulnu na Lysé hoře. Když se stavěla, byla to moderní chata vybavená vodovodem, elektřinou, vlastní vodárnou na Větrech a ústředním topením. Nazvána byla po místním slavném básníkovi Petru Bezručovi. Dne 1.10. 1933 byl položen její základní kámen a hotová byla za 6 měsíců. Vystavěla ji firma Nekvasil z Moravské Ostravy nákladem 602tis.Kč a slavnostně byla otevřena 15.6. 1935. Náklady hradili členové Klubu českých turistů z Ostravska. Peprná informace, že excentrický básník Petr Bezruč novou českou chatu nikdy nenavštívil, zakořenila natolik, že pozdější nález textových důkazů o opaku už nikdo neřešil. Bezručova chata vyhořela za velmi nepříznivého počasí 11.3. 1978. Požár vypukl v 16:10, aniž by jeho příčina byla jednoznačně objasněna. Spekulovalo se o vadné elektroinstalaci i o úmyslném založení požáru vedoucím chaty. Smutnou skutečností je, že v chatě uhořel tříletý syn pomocnice z kuchyně Milan Dorociák. Vedle pozůstatků Bezručovy chaty vyrostl posléze oblíbený bufet Šantán. Vzhledem k dostavění nové Bezručovy chaty (vlastníkem je KČT) bude však Šantán proti vůli mnohých koncem října 2015 zlikvidován. Projekt obnovy Bezručovy chaty se zrodil v KČT hned po roce 1989, kdy jí byly v restituci vráceny nemovitosti na vrcholu Lysé hory. Budova má být odolná proti požáru a extrémním povětrnostním vlivům. Pro hrubou stavbu je navržen kámen a cihlové zdivo, venkovní fasáda bude obložena z části dřevem, aby byl zachován původní vzhled chaty. Klub už pomalu sjednal vykoupení Plesnivky, kde již existovalo napojení na čističku vody, vyhrál spor o zdroj pitné vody, ale projekt ztroskotal. Základní kámen byl nakonec slavnostně poklepán 28.10. 2004, nicméně trvalo až do roku 2012, než se skutečně začalo stavět. Slavnostní otevření chaty a svěcení nové kapličky u bufetu proběhlo 5.9. 2015. Kromě těchto objektů se na vrcholu Lysé hory nachází také meteorologická stanice, stanice Horské služby, jedna podniková chata u bývalé severní sjezdovky a v jejím sousedství naleznete základy další chaty.

Mezi dvěma novými chatami stojí tyčový ukazatel **Lysá hora (1323m)** s navigací pro tři barvy značek. Červená vede z Ostravice (8,5km) do Vyšní Mohelnice (5km), žlutá od přehrady Šance (7km) do Krásné (7km) a modrá do Frýdlantu n.O. (11km). Nejvyšší bod Lysé hory je označen kamenným sloupem, poblíž něhož je i informační deska a teploměr. Neexistuje místo, odkud byste viděli najednou vše. Když si ale vrchol obejdete, narazíte na 3 panoramtické mapy (u nejvyššího bodu, nad severní a jižní sjezdovkou). Natrefíte-li příhodně klimatické podmínky, je na východě vidět nejvyšší bod Slovenska, Gerlachovský štít (2655m), a ve výjimečných případech se demaskuje na SZ také nejvyšší bod celé Moravy, Praděd (1491m). Jinak podle počasí Hrubý a Nizký Jeseník, Oderské vrchy, Beskid Śląski, Oravské Beskydy, Kysucké Beskydy, Oravská Magura, Belianské Tatry, Vysoké Tatry, Západní Tatry, Nizké Tatry, Chočské vrchy, Malá Fatra, Velká Fatra, Žiar, Strážovské vrchy, Povážský Inovec, trošku Bílé Karpaty a dále všechny části Beskyd, tzn. Vizovické vrchy, Hostýnské vrchy, Javorníky, Vsetínské vrchy, MS Beskydy, Štramberk vrchovina, Palkovické hůrky, Slezské Beskydy aj. Jedná se tedy o desítky, možná stovky pohoří, hřebenů, hřebínků i osamocených vrcholů, jež se jako rozbouřené moře rozlévají do všech stran. Z údolních partií však dominuje pouze jedna brázda. Započíná se u Frenštátu p.R., při Frýdlantě n.O. se zužuje stíněna masivem Ondřejníka, avšak více k severu se rozlévá v poměrně rovinnaté Frýdecko-Místecko, do široké Ostravské pánve a hraniční Těšinsko. Co se vodstva týče, nejmarkantněji působí okolní vodní nádrže Šance, Baška, Olešnice a Žermanice.